

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Qvinta Consideratio. Quo die Pontifex consecratur. Dum consecratur
Pontifex, sic affectus esse debet, ut omnes affectus habeat consecratos.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

deponi non potest, deponere saltem illam libertatem qua es abusus, ut inconsulto Deo illum eligeres & exerceris. Non ita deinceps, non ita ut voluisti, sed pure & nudè ut vult Deus cujus voluntas agnoscitur, & colitur in illa necessitate seu impossibilitate mutandi status. Quod enim aliter fieri non potest, ad Deum referri debet; & dum ex necessitate fiet virtus, fiet ejus voluntas, & jam ordinatus erit status quando sic eum ex ejus voluntate nec aliter exercebit. Sic aptè sanctus Bernardus cuidam inordinato suadet ut dicat, *malè quidem egi sed factum est, & jam non potest non fieri; quis scit si hoc mihi Deus expedire prouiderit, & de malo meo ipse qui est bonus, bonum mihi operari voluerit. Malum ergo puniat quod ego feci, bonum autem maneat quod ipse providit. Nostri quippe inordinatis seu voluntatibus seu actionibus novit bonitas Dei uti, semper quidem rectè in sui ordinis pulchritudinem; sapè etiam piè in nostram utilitatem.*

Ep. 87.

Secundò, si quo contra iustitiam pecca-

tum est, reparetur quo efficacior fieri potest modo, apud Deum & homines. *Nihil agas in operibus iniustitia. ATTENDITE ab omni iniquo.* *Eccl. 10. & 17.*

Tertiò denique corrigantur pravæ illæ intentiones ex concupiscentiis ortæ, & reipsa assumantur rectæ & puræ, sicut supra dictum est secundum Dei voluntatem, ut quod intendit Deus ita planè fiat. *Dissolve colligationes impietatis, solve fasciculos deprimentes. COGITAVI vias meas & converti pedes meos in testimonia tua. Sic cogita, sic statue, sic converte pravos affectus tuos, & statum ordinasti. O facilitatem divinæ bonitatis, & pervicaciam humanæ mentis, si tantæ bonitati se rursus opponit! Ecce ego quia vocasti me. Ecce ego quia vocasti me. Vide in fine 3. partis, de Renovatione: de qua est & illa Veritas in i. parte, die 7. Januarii.* *1. Reg. 3.*

Non aliud sed aliter.

CONSIDERATIO QUINTA. IN PONTIFICIS AUGURATIONE seu Consecratione.

Christus non semetipsum clarificavit ut Pontifex fieret. Hebr. 5.

VERITAS PRACTICA.

Dum consecratur Pontifex sic affectus esse debet, ut omnes affectus habeat consecratos.

Ratio hac est inter alias, quia sic affectus & dispositus esse debet Pontifex dum consecratur, ut tunc puram & rectam intentionem habeat. Sed nisi omnes affectus suos habeat consecratos, tunc actu puram & rectam intentionem non haberet.

Ergo sic affectus esse debet dum consecratur, ut omnes affectus habeat consecratos & puros, sicut ipsam intentionem. Quod certè rarum est nisi diligenter advertatur.

I. PUNCTUM.

Iosue 3.

Hodie incipiam exaltare te, coram omni Israël. Sic deus Pontifici consecrando,

quod olim Josue. Nam quantacunque nobilitate, scientia, vel autoritate, vel cæteris animi, fortunæve donis sit commendatus Pontifex, nulla re tamen ita exaltatur atque Pontificia dignitate, qui est supremus Ecclesiasticæ Hierarchiæ gradus. Et hæc quidem exaltatio tanta est, ut Pontifici non sit parum timendum & cavendum ne hinc animo nimis exaltetur, & ne fortè exulset in superbiis suis illa exultatione, quæ à sancto Jacobo maligna dicitur.

Quam obrem audiat Sapientem; *Ne in die honoris tui extollaris:* audiat Apostolum, *Christus non clarificavit semetipsum ut fieret Pontifex: audiat Veritatem sibi propositam: Dum consecratur Pontifex sic affectus esse debet, ut omnes suos affectus habeat consecratos. Audiat denique & expendat rationem, quæ inter plures alias modò offertur. Quia dum consecratur, tunc quantum fieri poterit cum gratia puram & rectam debet habere intentionem, quam* *1ac. 4. Ecclesi. 11.*

quam habere non poterit nisi suos omnes affectus habeat consecratos & puros. Hoc itaque primò præmittendum & declarandum est, quàm sit Pontifici necessaria in ipso consecrationis actu, pura & recta intentio, non modò ut consecratur in Pontificem, sed ut consecratur Pontifex in illum sanctum finem, qui à Christo prærenditur.

Certè, si nulla unquam humana actio privati suo recto debito sine debet, quantò minus ista qua consecratur Pontifex, quæ cum sit excellentissima, tantò dolentius deploranda esset ejus jactura meriti, quæ à defectu finis & intentionis incurreretur. *Non defraus-*

Eccles. 14. deris à die bono.

Adde, quod cum sit prima quædam actio, unde multæ in reliquam vitam & in suo genere multum excellentes pendent, velut à fonte rivi aut à radice rami: profectò quanti refert rivos esse puros, & ramos virentes ac fructuosos, tanti planè interest præcipuam finem & radicem habere rationem. Rectè enim

Mor. 17.

sanctus Gregorius: *omne quod in actione sequitur, èd purum mundumque non exit, quo hac ab origine perituratur.*

Quod quidem in hac præcipue actione tantò magis timendum est, & tantò magis procurandum ut re ipsa, actu pura & recta sit intentio, quantò ex hujus actionis objecto natura prona est & facilis sibi prava fines statuere. Quodnam est hujus actionis seu consecrationis objectum in quo naturalis desigiltolet obtutus? Nonne est ipsa Pontificia dignitas? At nonne in hac dignitate omnia insunt, quæ naturam depravatam commovere possint ad depravandum actionis finem? Dic enim quænam illa sunt quæ solent finem in nostris corrumpere & depravare operibus? Nonne hæc sunt, honor, commoditas seu facultas, delicia, autoritas, ministrantium turba, & similes concupiscentiæ naturalis fomites atque illecebræ. At nonne illa omnia in dignitate Pontificia reperiuntur? nonne illa ob oculos facillimè observantur? nonne placent? nonne alliciunt? nonne blandiuntur, & ita mentem naturaliter occupant, ut, nisi oculi avertantur ab hac vanitate, vanitas excæcet oculos & finem actionis planè depravet? At verò ejus est ab hac vanitate oculos avertere, nisi pura cum Dei gratia intentionis? Aut quomodo pura hæc intentio talem exhibebit vanitatem, nisi actu & re ipsa tum

formetur, tum purificetur, tum dominetur intentio, cum alioquin pravum & distortum sibi natura corrupta proponeret finem & omnem corrumpere actionem?

Apertè rursus sanctus Gregorius ad illa Domini verba; *Lucerna corporis tui est oculus tuus: Quid per oculum, inquit, exprimitur, nisi opus suum præveniens cordis intentio? qua priusquam se in actione exercent, hoc jam quod appetit contemplatur.* Notanda valde verba, quibus manifestè ostenditur, quod, sicut in proprio pontificiæ dignitatis exercitio, multa sunt quæ naturali appetuntur affectu, sic in prima dignitatis susceptione, illa ipsa sese repræsentant, quæ amantur, & quorum intuitu fuscatur oculus, nisi diligenter advigilet. Unde infert sanctus Doctor: *Vigilanti igitur cura intentione nostra pensanda est, ut nihil temporale appetat, tota se in soliditate aternitatis figat, ne si extra fundamentum actionis nostra fabrica ponitur, terra dehiscente solvatur.* Tum pergens in explanando textu libri Job ad illa verba, *super quo bases illius solidatae sunt: BASE S,* inquit, *uniuscujusque sunt anima, intentiones sue. Nam sicut fabrica columnis, columna autem basis innituntur, ita vita nostra in virtutibus, virtutes verò in intima intentione subsistunt. Et quia scriptum est, fundamentum aliud nemo potest ponere præter id quod positum est, quod est Christus Iesus: tunc bases in fundamento sunt, cum intentiones nostra in Christo roborantur. In casum verò alta super se bases adificia erigunt, si non ipsa in fundamento solidata consistunt: tantoque graviora ruina super se damna adificiant, quanto altiora adificia extra fundamentum portant.*

Math. 6.

L. 28.

Mor. c. 139

Job. 38.

O verba, verba nunquam satis ponderata: quasi diceret, cum Prælatura sit altissima dignitas, si absque pura intentione quæ est ejus fundamentum, suscipitur, nihil aliud expectari potest quàm ingens ea ruina, quæ accideret excelso ædificio male fundato. Unde tandem concludit: *Non ergo pensandum est, bases quid sustinent, sed ubi sustinentur, quia profectò humana corda divinitus perscrutantur, non solum quid faciunt sed quid in operibus quarunt.*

II. PUNCTUM.

*S*ed nisi suos omnes affectus consecratos & puros haberet Pontifex dum consecratur, tunc actu purum & rectam intentionem non haberet.

Cura

Cum enim puritas intentionis, ut dictum est, in eo sita sit, ut pure Deum spectet, aut si quid aliud spectetur, pure referatur ad Deum, nec ut in se apperibile est, appetatur: profecto hinc aperte patet tam puros debere esse affectus, quam ipsam intentionem, quæ nihil aliud videtur esse quam ipsa interni affectus expressio & efformatio. Et nunc quæ est expectatio mea? Nonne Dominus? & substantia mea apud te est. Neque aliter ullo modo intelligi potest, quod quis in uno actu vel objecto pure velit placere Deo, nisi simul intelligatur nihil in eo animo esse contra eundem actum vel objectum, quod hanc voluntatem placendi Deo violet & corumpat: tunc enim sibi contradiceret & mentiretur & Deum irideret. Nisi vero sint puri affectus Prælati, dum consecratur, erit aliquid quod opponatur illi voluntati quam præ se fert placendi Deo, erunt impuri & inordinati affectus circa honores mundi, circa commoditates, blanditias, aut quidquid simile palpat & detinet animum: qui quidem affectus tam directe pugnant cum pura intentione seu voluntate serviendi & placendi Deo, quam impuritas cum puritate, quam caro cum spiritu, quam natura corrupta cum gratia. Quæ enim participatio iustitiae cum iniquitate! aut quæ societas luci ad tenebras! *NUNQUID* fons de eodem foramine emanat dulcem & amarum aquam? Nunquid potest ficus uvas facere, aut vitis ficus? sic neque falsa dulcem potest facere aquam, ait sanctus Jacobus: perinde ac si diceret, non potest impuritas cordis puram facere intentionem; pura intentio est charitas, & charitas est de corde puro & conscientia bona, & fide non ficta. *MUNDA* prius quod intus est, ut fiat id quod de foris est mundum. *COR* mundum crea in me Deus, & spiritum rectum innova in visceribus meis: *VIDE* ordinem, inquit sanctus Gregorius, primo cor mundum, deinde spiritum rectum. Prius enim abrenuntiandum est tibi, omni peccato, & omni à corde vitiorum feditas eliminanda, ut omne quod agitur aut dicitur, eo pure in conspectu Dei ac lucidum appareat, quo ex bona intentionis origine quasi de puro quodammodo fonte manat. Quomodo enim poterit esse perspicuum quod in ipsa origine fuerit vitiatum? scriptum est enim, bonus homo de bono thesauro profert bona, & malus homo de malo thesauro profert mala.

Ps. 38.

2. Cor. 6.
Iac. 3.1. Tim. 1.
Matt. 23.

Ps. 50.

III. PUNCTUM.

Dum ergo consecratur Pontifex, sic affectus esse debet & dispositus, ut omnes suos affectus consecratos & puros habeat; Quia tum puram actu debet habere intentionem serviendi & placendi Deo, quam non potest omnino talem habere si simul haberet impuros sibi placendi & sua conquirendi affectus. Unde tam puri sint necesse est cordis affectus, quam puram habere voluerit mentis intentionem. Quæ procedunt de ore, de corde exeunt, inquit hoc sensu Dominus, ut quæ procedunt de ore, sint tam pura aut impura coram deo, quam purum aut impurum cor erit. Quidquid dicas, cor intuetur Deus. Et sicut intentio placendi Deo, quam debet habere Pontifex, non est tantum pro tempore quo consecratur, sed quamdiu erit Pontifex in omnibus obeundi sui muneris partibus: ita puritas affectuum, quam simul habere debet, non est pro illo tantum actu consecrationis, sed pro reliquis vitæ actibus, & his præsertim quos in sancto suo ministerio exercebit. Nempe ut non se quærat in illis, sed Christum: non sua, sed suorum salutem: non suam sed Domini sui gloriam. Nam ut aptè ait sanctus Augustinus; Qui hoc animo pascunt oves Christi, ut suas velint esse non Christi, se convincuntur amare non Christum, vel gloriantur, vel dominantur, vel acquirunt cupiditate: non obediendi, & proximo subveniendi, & Deo placendi charitate. In quibus sancti Patris verbis advertite pravos affectus, qui gloriantur vel dominantur vel acquirunt cupiditate comprehenduntur, sic opponi puræ intentioni, quæ obediendi & proximo subveniendi & Deo placendi, charitate exprimitur, ut nisi pravi illi affectus purificentur & consecrentur, pura non possit esse intentio.

Quod idem alibi sanctus Doctor ex ipso Episcopi ethymo seu nomine, graviter & luculenter confirmat: In actione, inquit, non amandus est honor in hac vita, si ve potentia, quoniam omnia vana sub sole, sed opus ipsum quod per eundem honorem vel potentiam fit, sit recte atque utiliter sit, id est, ut valeat ad eam salutem subditorum qua secundum Deum est. Propter quod ait Apostolus: Qui Episcopatum desiderat, bonum opus desiderat; exponere voluit quid sit Episcopatus, quia nomen est operis non honoris. Gratum est enim atque inde ductum vocabulum, quod

Matth. 15.

1. Reg. 16.

Tract. 11.
in Iohn.

L. 9. de Civ. Dei.

c. 19.

quod ille qui praeficietur, sic quibus praeficitur superintendit, curam eorum suscipit gerens; & quippe super, *αὐτῶν* verò intentio est: ergo *ἐπινοεῖν* si velimus latine, superintendere possumus dicere: ut intelligat, non se esse Episcopum, qui praesse dilexerit, non prodesse.

1. p. Past.
e. 8.

Sic conformiter sanctus Gregorius: *Plerumque qui praesse concupiscunt ad usum sua libidinis, instrumentum Apostolici sermonis acci-*

piunt. quo ait: *Siquis Episcopatum desiderat, bonum opus desiderat, qui tamen laudans desiderium, in pavorem vertit protinus quod laudavit, cum repente subiungit: oportet autem Episcopum irreprehensibilem esse; ac si aperte dicat: laudo quod quaritis, sed prius discite quid quaratis, ne dum vosmetipsos metiri negligitis, tanto facior vestra reprehensibilitas apparent, quanto & cunctis conspici in honoris arce festinatis.*

CONSIDERATIO SEXTA, QUO DIE SACER ORDO SUSCIPITUR.

Sancti eritis, quia ego sanctus sum. Levit. 11.

VERITAS PRACTICA.

In qua sanctitate ordinandus debet esse, debet ordinatus semper esse.

Sensus non est de praefixo gradu sanctitatis, sed de ipsa, quam vocant, essentiali sanctitate, quae tam necessaria est ordinato, quam ordinando.

Ratio petitur à dignitate sacri ordinis quae tanta est, ut non debeat suscipi nisi in aliqua sanctitate.

Sed haec eadem ratio seu consideratio dignitatis valet, ut in illa sanctitate saltem essentiali sit semper ordinatus, in qua est ordinandus.

Ergo indubitata veritas, ut in qua sanctitate ordinandus debet esse, sic debeat ordinatus semper esse.

I. PUNCTUM.

1. Pet. 1.

Licet ad omnes Christianos haec verba Levitici de sanctitate transferat sanctus Petrus; tamen quia primò dicta sunt ad Levitas seu Sacerdotes, his etiam maximè comperunt, & his praesertim incumbit sanctitatem excolere, *incensum enim Domini & panes Dei sui offerunt, & ideo sancti erunt.* Unde sanctus Chrysostomus, *Neesse est, inquit, sacerdotem sic esse purum, ut si in ipsis caelis collocatus, inter caelestes illas virtutes mediis staret.*

Levit. 21.
In libris de Sacerd.

Sanctitas porò in tribus praecipuè consistit, quae ordinandi solent afferre ad sacros ordines; Primum est gratia sanctificans, nempe extra statum peccati mortalis sunt, & *Haynovsuo Pars II.*

idcirco ante consentur. Secundum, castitas quae dicitur sanctimonia, quia scilicet retrahit ab his cupiditatibus, quae immundam faciunt animam, & hujus votum implicitum & tacitum faciunt, quorum sacris ordinibus initiantur.

Tertium denique, devotio seu devotæ mentis oblatio, quam praese ferunt ordinandi ad specialem cultum & ministerium Dei. Sic ergo sancti sunt cum ordinantur; sed ut constanter sic sancti permaneant, admonentur verbo Dei, & veritate proposita, quae sic declarata, diu multumque debet expendi.

Ratio cur sanctitas requiratur ad suscipiendos sacros ordines haec est praecipua, quòd tanta sit dignitas & meritum Sacramenti Ordinis, ut non aliter quam in sanctitate, id est, in tribus illis quae dicta sunt, suscipi debeat. Confertur enim in illo Sacramento character indelebilis, & potestas ex se perpetua, circa corpus Christi reale & mysticum, id est, circa sanctissimam Eucharistiam, quae est verum & reale corpus Christi, cujus consecrandi facultatem sacerdotes habent; & circa fideles Ecclesiae, quae est mysticum ejus corpus, quorum peccata retinendi & remittendi potestatem accipiunt. quae certè dignitas patet quam sit eminentis quam caelestis quam divina, & qualis ipseus Christi Domini Salvatoris cujus ministri sunt Sacerdotes in tam factis & tremendis mysteriis.

Ac proinde sicut ille sanctus est & illi sancti sunt; nam cum arctiorem quandam simul affinitatem contrahant, simulque uniantur